

Arrest

nr. 78 844 van 5 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2011 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ze verklaarden het Rijk te zijn binnengekomen op 31 oktober 2011. Uit het Eurodac-verslag van 3 november 2011 is gebleken dat verzoekers' vingerafdrukken genomen werden in Polen op 8 augustus 2011, alwaar zij een asielaanvraag hebben ingediend.

1.2. Op 4 januari 2012 wordt aan de Poolse autoriteiten gevraagd om verzoekers terug te nemen overeenkomstig artikel 16.1.c van de Verordening 343/2003.

1.3. Op 5 januari 2012 heeft Polen uitdrukkelijk ingestemd met de terugname van verzoekers, alsook met die van hun kinderen.

1.4. Op 9 januari 2012 dienen verzoekers samen met hun kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“Art 9ter - §3 3° - van de wet van 15 dec 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepaling; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien § 1, vierde lid.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bevestigd op XXX) en ter kennis gebracht op XXX, en dient hij/zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten (...)”

1.6. Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen die beslissingen stellen verzoekers bij afzonderlijk verzoekschrift een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.7. Op 19 januari 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.8. Per aangetekend schrijven gedateerd op 28 januari 2012 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekers betogen het volgende:

“EERSTE MIDDEL Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending rechten van verdediging. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat het standaard medisch getuigschrift “(niet) beantwoordt (...) aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. “. Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet wordt verduidelijkt waarom het standaard medisch getuigschrift niet zou voldoen aan deze wetsbepaling. In het verzoekschrift die naar het oordeel van verzoeker als één en ondeelbaar geheel met het standaard medisch getuigschrift en gebeurlijke bijlagen en nodige identiteitsdocumenten het aanvraagdossier uitmaakt, wordt expliciet vermeld: Wat de medische problematiek betreft, is het zo dat dochter [M.] in het verleden in Moskou al tweemaal een operatie heeft gehad waarbij hoornvlies werd getransplanteerd, doch deze werd afgestoten zodat deze weinig beter schap bracht in de situatie. De aard en de ernst van de aandoening wordt expliciet beschreven in het modelgetuigschrift. Er is sprake van een zeer ernstige beperking van de visus aan de linkerzijde, waarbij thans werd doorverwezen naar UZ Ziekenhuis. Er is een zeer aanzienlijke kans op definitief verlies van het zicht bij gebreke aan gepaste behandeling. Thans is er een onderzoek lopende teneinde de mogelijke behandelingswijzen na te kunnen gaan. Het kindje [M.] kan nog onmogelijk een normaal leven leiden door haar ziekte-toestand die erg invaliderend is en adequate medische behandeling behoeft. De toestand van betrokkene kan enkel verbeteren door een adequate medische behandeling bij middel van medicamenten (...). 3 In de verschillende medisch getuigschriften wordt dan nader omschreven welke de actuele aandoening betreft, met name een zeer lage visus op het linkeroog en werd vermeld dat gezien de ernst van de aandoening de zaak werd verwezen naar het UZ

ZIEKENHUIS voor advies. Er werden in totaal 4 medische attesten voorgelegd van drie verschillende Belgische Artsen en tevens een aantal medische attesten in de Russische taal, met vertaling naar het Nederlands. De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, temeer er geen enkele preciese motivering is betreffende het feit waarom volgens verwerende partij het medisch getuigschrift niet zou voldoen aan de wettelijke bepalingen. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens het verzoekschrift en het standaard medisch getuigschrift en de voor gelegde bijlagen volledig op hun inhoud worden gecontroleerd. Door de verwijzing in het verzoekschrift naar het standaard medisch getuigschrift en bovendien de andere medische attesten en bijlagen gaat dit verzoekschrift ahw. deel uitmaken van dit getuigschrift, waar het één en ondeelbaar mee verwordt. De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1, vierde lid VW zonder enige precisering waarom is totaal vaag en onnauwkeurig. Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden. Hierbij dient nog opgemerkt dat de plaats op het standaard medisch getuigschrift totaal geheel beperkt is zodat er geenszins kan geargumenteed worden alsof de beschrijving van de noodzakelijk geachte behandeling onder deze of gene rubriek zou moeten vermeld worden. De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien alle stukken die door verzoekers worden voorgelegd en alle reeds in het bezit zijn van verwerende partij. En indien verwerende partij meende dat er bepaalde gegevens tekort waren, dan diende zij verzoekers desgevallend om bijkomende gegevens te vragen, eerder dan zomaar zonder enig onderzoek der bij lagen de vraag af te wijzen. Het is duidelijk dat door verwerende partij een al te strikt formalisme wordt geëist en dient vastgesteld te worden in tal van dossiers dat nu de nieuwe wet van 29 december 2010 wordt gebruikt/misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te moeten onderzoeken, en er tevens geen bereidheid is tot effectief onderzoek noch in het geval alles duidelijk is noch in het geval er bepaalde onduidelijkheden zijn. 4 Dat de afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete motivering waar om er niet zou voldaan zijn aan de voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt. Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onnauwkeurig is en concludanten niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan. Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VVV en doordat verzoekers ook nooit enige vraag tot bijkomende informatie hebben gekregen ondanks het feit dat verwerende partij blijkbaar niet bereid was noch het verzoekschrift noch het standaard medisch getuigschrift te on derzoeken, de rechten van verdediging aan de orde. Deze totaal vage algemene niet concrete argumentatie met totaal gebrek aan enig onderzoek van het ingediende verzoekschrift of nog het medisch getuigschrift zelf of verzoek tot voorleggen van bijkomende stukken/gegevens heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

TWEEDE MIDDEL; Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)". Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29juli1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: "Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). 5 Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat het standaard medisch getuigschrift niet zou voldoen, doch legt niet uit waarom. Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij indien gewenst steeds bijkomende informatie had kunnen vragen. Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te

behandelen, aangezien het standaard medisch getuigschrift niet zou voldoen aan art. 9ter § 1, vierde lid VW, doch zonder concrete motivering waar om er niet zou voldaan zijn aan deze bepaling. Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aan vraag van verzoekers niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren. Dat zich in dit verband trouwens de vraag stelt of een niet medisch geschoold persoon zomaar kan oordelen over de ontvankelijkheid van aanvragen medische regularisatie, vraag die ontkennend dient beantwoord te worden, en wellicht veel problemen zou kunnen oplossen.”

2.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van verdediging, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers menen dat de motivering volledig vaag en nietszeggend is daar er niet wordt verduidelijkt waarom het standaard medische getuigschrift niet zou voldoen aan de wetbepaling. Verder stellen ze dat het verzoekschrift als één en ondeelbaar geheel vormt met het standaard medisch getuigschrift en de bijlagen waarin expliciet de medische problematiek werd vermeld. Ze vervolgen dat de aard en de ernst beschreven werd in het getuigschrift. Ze stellen dat indien de verwerende partij van mening was dat er bepaalde gegevens tekort waren, deze dienden te worden opgevraagd. Ze verwijten de verwerende partij een te strikt formalisme.

De verwerende partij heeft de eer om te vervolgen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, en in werking getreden op 10 januari 2011, het volgende bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het aan verzoekers toekomt om in hun aanvraag aan te tonen dat zij vallen onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de standaard medische getuigschrift van 4/1/2012 en 2/11/2011 en wordt er gesteld dat dit onvoldoende is omdat ze geen enkele uitspraak tonen omtrent de graad van ernst van de ziekte daar de getuigschriften niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…) Artikel 9ter - §3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medische getuigschrift d.d. 4/1/2012 en 2/11/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van de ernst. Bij gebrek aan één van de in artikel 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.(4'

Uit het administratieve dossier, meer bepaald in het attest d.d. 2/11/2011, blijkt dat het volgende werd vermeld:

"B/ DIAGNOSE: (Al.

- Patiëntje wordt doorverwezen naar (...) voor advies(4"

Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In het attest d.d. 4/1/2012 blijkt dat het volgende werd vermeld:

"B/ DIAGNOSE: (.4

"Nieuwe afstoting (...) ent op 1spleetlamp'."

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het aan de behandelende arts toekomt om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals overigens duidelijk omschreven in het standaarddocument met verwijzing naar artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

De verdere beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, dient immers te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde.

Het volstaat geenszins om, zoals verzoekers doen in het verzoekschrift, voor te houden dat uit het geheel van de documenten zou blijken dat het gaat om een ernstige aandoening. Het volstaat dan ook niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven. Uit de medische attesten blijkt dat de patiënt zal worden doorverwezen en dat een behandeling dient te worden afgewacht.

Uit de wet blijkt duidelijk dat er voldaan moet worden aan drie cumulatieve voorwaarden, m.n.:

" Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt (1) de ziekte, (2) haar graad van ernst (3) en de noodzakelijk geachte behandeling ".

De bestreden beslissing werd bijgevolg terecht onontvankelijk verklaard omdat het standaard medische getuigschrift geen enkele uitspraak toont omtrent de graad van ernst van de ziekte.

Artikel 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet laat immers geen appreciatieruimte over aan de verwerende partij, die zich in casu dient te beperken tot de loutere vaststelling dat de standaard medische getuigschriften, zoals voorzien in het KB van 24 januari 2011, niet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

De beslissing bevat zowel de juridische grondslag als de feitelijke uiteenzetting op basis waar van ze genomen werd. De beslissing is geenszins stereotiep gelet op het feit dat ze expliciet ingaat op de door verzoekers voorgelegde medische attesten.

Het determinerende motief kan op eenvoudige wijze gelezen worden in de thans bestreden beslissing, zodat verzoekers niet aantonen op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden.

De bestreden beslissing werd op correcte wijze gemotiveerd en maakt geen schending uit van de door verzoekers aangehaalde beginselen en wetsartikelen.

Verwerende partij kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden daar verzoekers niet aantonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. "(...)Aan het bestuur kan geen onzorgvuldig gedrag verweten worden daar verzoekers niet aantonen dat de bestreden beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. Waar verzoekers betogen dat de gevraagde aanduiding van de 'graad van de ernst' al te formalistisch is, zeker wanneer vast zou staan dat verzoeker aan een zeer ernstige ziekte lijdt, ----(5r-dat—dé-terminológíe-or de wijze waarop deze 'graad van ernst' dient gecommuniceerd te worden niet duidelijk is, geldt dat de wet zelf voorschrijft dat, op straffe van onontvankelijkheid, deze 'graad van ernst' van de ziekte dient omschreven te worden. De wijze waarom dit gebeurt, komt inderdaad toe aan de behandelende arts.(...)" (RVV, arrest nr. 74.230 d.d. 31 januari 2012)

De verwerende partij kan nog verwijzen naar het arrest nr. 72.453 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 22 december 2011 waarin het volgende werd gesteld:

(...) wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te

stellen dat in de standaard medische getuigschriften van (...) enkel de aandoeningen werden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van de ernst van deze aandoeningen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (..)"

Het eerste en tweede middel zijn niet ernstig."

2.3. Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Verzoeker betoogt dat er in de motivering van de bestreden beslissing geen enkele precieze motivering terug te vinden is waarom het medische getuigschrift niet zou voldoen aan de wettelijke bepalingen.

In de nota met opmerkingen citeert de verwerende partij de bestreden beslissing als volgt:

"De bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...) Artikel 9ter - §3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medische getuigschrift d.d. 4/1/2012 en 2/11/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van de ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van de ernst. Bij gebrek aan één van de in artikel 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. (...)"

De verwerende partij voegt hier aan toe in haar nota met opmerkingen dat er in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de standaard medische getuigschriften van 4 januari 2012 en 2 november 2011 en dat er gesteld wordt dat dit onvoldoende is omdat ze geen enkele uitspraak bevatten omtrent de graad van ernst van de ziekte daar de getuigschriften niet verder verduidelijken in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

De Raad stelt evenwel vast dat een dergelijke motivering niet terug te vinden is in de bestreden beslissing, zoals die aan verzoekers ter kennis werd gegeven, doch dat de bestreden beslissing enkel het volgende bepaalt:

"Art 9ter - §3 3° - van de wet van 15 dec 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepaling; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien § 1, vierde lid.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bevestigd op XXX) en ter kennis gebracht op XXX, en dient hij/zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten (...)"

Verzoekers maken derhalve met hun betoog aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het medische getuigschrift niet zou voldoen aan de wettelijke bepalingen. De loutere stelling dat niet voldaan is aan de voorwaarden bepaald in artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zonder verder uiteen te zetten waarom niet is voldaan aan deze voorwaarden, is geenszins voldoende om de bestreden beslissing te kunnen schragen.

Het eerste en tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER